SKS. XI, 133

1.

Pieni kertomuksia

Pieni Kersti.

---

3 kop. hopiassa.

Pieni Kersti.

Suomennos.

Helsingissä, 1859.
J. C. Frenckellin ja Pojan kirjapainossa.

Gillas till tryckning.

På befallning:
Carl Joh. Ekroos.

Borgå Domkapitel d. 10 November 1858.

Pieni Kersti.

Lapset laulakaat,
Ylhäint' ylistäkäät,
Laulakaat laulut riemulla!

Kersti oli muuan pajasto (waaprikka)-tyttö Englannissa. Joka päiwä täythi hänen, päiwän koitteesta aina hämärään asti, ahkerasti työtä tehdä, ja ainoastaan lyhyet ruokahetketki hänelle sallittiin. Ei siis ihme, jos senkaltaisia hetkiä wälistä ilmesthi, jolloin pieni Kersti kiusattiin heitä kadehtimaan, jotka eiwät tarwinneet näin kowasti työtä tehdä: waan warsin harwoin se kuitenkin tapahtui, sillä tyytywäisyys oli hänen osaksensa

ſallittu: paljoa uſeammin kiitti hän Jumalaa, ſen edestä, että Hän oli hänelle lahjoittanut terweyden ja woiman työntekoon, koska ei kukaan hänen edestänſä työtä tehnyt; hänen iſänſä ja äitinſä oliwat kuolleet, hänen warſin pienoiſena olleſſanſa. He oliwat köyhiä waan rehelliſiä, ja opettiwat tytärtänſä pelkäämään ja rakastamaan Häntä, joka itſe lupaſi olla Iſä iſättömille. Kersti ſiis tieſi ja tunſiki, ettei hän turwatoinna ollut.

Hänen äitinſä oli henki-hiewauksessanſa hänelle ſanonut: "Hetkiſen, warſin wähäiſen hetkiſen kuluttua, me kaikki toiſiamme näemme; yhdistys olkoon rakkaalliſelle Wapahtajallemme, joka meitä niin korkiasti rakasti, että hän omalla kärſimiſellänſä ja kuolemallanſa pelasti meitä ijankaikkiſen kuoleman kahleista."

Tästä syystä tyttölöinenki monasti itsellensä sanoi: "Hetkisen, warsin wähäisen hetkisen kuluttua." Silloin hän monasti hymyellen katsahti taiwasta kohden, ajatellessansa sitä taiwaallista autuutta, jonka Jesus oli omalla hengellänsä hänelle lunastanut. Tästä syystä oli Kersti niin tyyni ja onnellinen.

Wälistä annettiin pajastolaisille, herttaisina kesä-päiwinä, joku päiwä heidän wirwoitukseksensa. Silloin Kersti ajatteli: "Nyt on minulla koko pitkän-pitkä päiwä, jonka minä saan käyttää mieltäni mukaan." Näinä päiwinä pajaston nuorukaiset tawallisesti terwehtiwät sukulaisiansa, waan Kersti raukka oli kokonansa orpo maailmassa, eikä hänellä ollut minne hänen menemän piti. Mutta hänen lähellänsä oli jotesanki aawa metsistö, jossa hän, jo pikkuruisena ol-

lesſanſa, oli ſinne tänne lennekſennellyt, ihmetellen ſuuren Luojan ſuurta luomista ja lintuisten ſuloiſata ſikertämistä; ja täſſä metſäſſä wietti hän tawalliſesti wirwoitus-päiwänſä.

Kirkkaana ja ihanana kohoſi aurinko muutamana wirwoitus-päiwänänſä. Tuskin oliwat lintuiſet wielä alkaneet Herraa ylistää ſirkutukſillanſa, ennenkuin Kersti oli wuoteeltanſa nousnut kantamaan kiitos- ja rukous-uhrianſa Kaikkiwaltiaalle, joka oli onnelliſet päiwät hänelle luonut, ja tämänki niin ihanan. Sulo ja kiitolliſuus täytti hänen ſydämenſä, ja hänen hartain halu oli taitaakſenſa jotain tehdä Hänen edestänſä, joka oli niin ääretöintä hywää hänelle tehnyt. Mutta mitä hän, nuori, köyhä ja kunnotoin tehdä taiſi?

Kello 6:den tienohilla ſiepſusteli

Kersti laulaen metsistöön. Hän oli oppinut monta laulua, joita hän tawallisesti yksinäisyydessänsä laulelsentenli; metsä kaikui hänen laulustansa, ja lintuiset kuunteliwat hänen weisujansa. Mutta olipa metsistössä joku eräski, joka sattui näitä lauluja kuulemaan: se oli mies musta-mielinen, waan kalma-poskinen, joka jo warhain aamulla oli rientänyt lewottomalta wuoteeltansa weljeänsä tappamaan. Puitten warjossa lymyellessänsä, kuuli tämä onnetoin Kerstin laulawan samaa laulua, kuin hänen oma äitinsä oli hänelle opettanut hänen lapsuudessansa, hänen welinensä äitinsä polwilla istuessa. Kauwan unhotetut tunnot kohosiwat syntisen sydämessä. Hän muisteli wiattomia lapsuutensa päiwiä, jolloin hän leikkiä löi kultahiuksisen weljoisensa kanssa — kuinka he silloin toi-

ſianſa rakastiwat ja ſyleiliwät, laulaen juuri ſamaa laulua, kuin nyt niin ſuloiſasti heliſi tyttölöiſen huulilta. Karwaus muutti miehen ſydämestä, ja hänen poskenſaki karwa muuttui, muistaesſanſa näitä ſuloiſia, kauwan kadonneita aikoja. Herwottomakſi käwi hänen kopristettu kopranſa, ja murha-miekka makaſi tanterella, ja mieski polwillanſa — waan nyt oliwat hänen kumpaiſet ristiin lyödyt kätenſä taiwasta kohden kohonneet, ja hänen kyyneleensä wirtoiwat tanterella, wirrallanſa puukkoa (miekkaa) puhdistain. Kersti kulki ja laulekſenteli, waan ei hän tietänyt, että murha-merkki hänen kauttanſa Kainin otſalta otettiin.

Metſistössä oli raſi-könni, kusſa muuan ijällinen, köyhä mummo aſui, joka keſällä anſaitſi tiukan leipänſä riſuilla, kukkaiſilla ja marjoilla,

joita hän kaupungissa myyksenteli; waan talwis-aikoina kehräsi ja neuloi hän kyläläisillensä warsin halpaisiin hintoihin. Nyt oli hän joutunut sangen sairaaksi, eikä hän woinut ei kukkaisia poimeksennella, eikä edes neuloakkaan, — hän makasi wuoteellansa, nälkäisenä ja awutoinna, ja tuskalla tunsi hän sydämessänsä koko sen tukaluuden, jonka yksinäisyys mukanansa tuottaa. Hän oli, niinkuin usiasti ihmisissä tapaahtuu — unhottanut Jumalan entisen laupeuden, ja nuo Kaikkiwaltiaan luotettawimmat lupaukset, ettei hän milloinkaan tahdo unhottaa, eikä hyljätä heitä, jotka toiwonsa Häneen asettawat. — Nyt rienteli Kersti könnin siwuitse, laulelsennellen muuanta lapsuudessansa opittua riemu-wirttä, joka nyt myös muinoisista ajoista mummon mieleen juolahti; mummo oli nöyrä

ja wilpitöin kristitty, waikka uskonsa tällä haawaa kowasti onnettomuudelta koeteltiin. Nyt kuuli hän jonkun helisewällä äänellä laulawan näin:

Herra, läsnä loitommissa,
Antaa aina lapsilleen
Tarpeet kaikki tarpeelliset,
Eikä heitä unhota.

Laulun kuuli wanhus waimo, ja hän kohotti herwottomat kätensä ja tummat silmänsä taiwasta kohden, näin lausuen: "Kyllä Herra minua kurittaa, waan ei hän kuolemalle minua anna. Mitä murhehdit minun sieluni ja olet minussa niin lewoton; turwaa Jumalaan, sillä minä wielä nytkin häntä kiitän, että hän on minun kaswoni apu ja minun Jumalani."

Sama Herra, joka muinoin käski

korppein Elia profeettaa korwessa ruokkimaan, saman Herran Henki oli nyt taiwuttanut muuanta lastansa kaikenkaltaista ruokaa tuomaan sairaalle ja awuttomalle könni-mummolle; ja tämä ruoka wanhukselle tuotiin, ennenkuin hän tuskin oli ennättänyt rukouksensa päättää.

Laulekſennellen kulki Kersti matkansa eteenpäin. Muuan äiti seisoi pienoisen lapsensa — ainoan lapsukaisensa kuolema-wuoteella — ja läämältä hänen kyynelensä wirtoiwat pienoisen kalmakkaille, waikka autuaasti hymyilewille poskiloille. Huoneessa kimeltiwät auringon suloiset säteet, — mutta kaikki tuntui synkiältä hänestä, joka nyt oli kadottanut ainoan maallisen aarteensa ja elämänsä ilon. Kersti kulki majan ohitse, waan ei hän taitauut edes aawistaakaan sitä suurta surua, kuin

nyt wallitsi tuon siistin ja kukkaisilta piiritetyn majan orsien alla. Mutta mistä se, että hän äkkiä alkoi laulelsennella muuanta wanhaa laulua muutamasta pienoisesta lapsukaisesta, jonka Jumala otti ijankaikkisesti taiwaassa elämään, ja kuinka autuaallista se oli, että siellä kuulta ja lyökšennellä kantelein kieliä, Karitsan istuimen edessä? Eiköhän itse Herra Jumala synnyttänyt tämän wanhan laulun muiston hänen sydämessänsä? Äiti kuunteli ja kuunteli, ja hänen sydämensä lohdutettiin. Hän ajatteli kuinka typerästi tehty se olisi, että toiwoa lastansa jälleen tähän maailmaan, tähnnänsä syntiä, waaraa ja murhetta. Hän kumarsi päänsä Herran edessä, nöyrästi sanoen:

"Hywä niin! Herra antoi, ja Herra otti — siunattu olkoon Herran

nimi! — Tapahtukoon Hänen tahtonsa eikä minun.” Tästä hetkestä pääsiwät äiti raukan ajatukset toiselle polulle, — nyt hän ajatteli: ”ei hän enää tänne luokseni palaja, waan ehkä minulle sallittasiin häntä seurata — sinun ansiosi kautta, rakas Lunastajani!”

Ei iloinen laulelkentelewa Kersti ensinkään aawistaanut mitä kaikkea hywää Herra oli hänen kauttansa synnyttänyt. Koko pitkän kesäsen päiwän mellasti hän metsistössä; hän lewähteli puitten suojassa, silmäeli ihanata taiwaan kautta, poimi kukkaisia, kuunnelkentelі lintuin sirkutuksia, rukouksillansa ja lauluillansa ylistäin Jumalaa kaiken hänen hywyytensä edestä. Moni työntekiä wirkisthi hänen lauluistansa, ja moni ikkuna awauntui hänen laulunsa tähden. Niinkuin hämmästyneenä kuun-

teli muuan kerjäläis-tyttö hänen lauluansa, ja hänen kansansa jakoi Kersti leipänsä ja marjansa. Wuonat tuliwat hänen luokseensa ja häneltä ruokittiin. Jalo reiwin tytär-ki tuli puutarhastansa, hänen laulujansa kuuntelemaan, ja hämmästyi Kerstin sanoessa, olewansa ainoastaan köyhä pajastolais-tyttö, jonka täytyi työtä tehdä aamusta aina iltaan asti. "Onko hän niin kiitollinen ja onnellinen yhden ainoan wapaa-päiwän edestä, mitä ei siis minun olla pitäisi?" näin ajatteli reiwin tytär sydämessänsä: "ja oliskohan se totta, minkä hän minulle sanoi, että kansakäyminen Jumalan kanssa hänen niin onnelliseksi tekee, kukapa ei silloin tahtoisi hurskas olla?"

Kersti tuli kotiansa sangen uupuneena, ja heti ehtoo-rukouksensa tehtyänsä, nukkui hän lewolliseen uneen.

Seuraawana aamuna kehui hän kumppaleillensa, kuinka suloinen eilinen päiwä oli hänelle ollut.

Kaikki me woimme jotain toimittaa.

Kyllähän se on mahdotointa, että maailman läpitse matkustaa ainoastaan lauluja, Kerstin lailla, laulellen. Mutta jos me waan walwomme ja rukoilemme Jumalaa tilaisuutta saadaksemme, niin kyllä Hän antaa meidän sanoa jonkun sanan oikiassa ajassa, ja sen Hän itse sitten siunaa. Kersti oli köyhä, kokonansa orpo tyttö raukka; waan ennen huoneesta menthänsä, oli hän kohottanut hartaat rukouksensa Jumalan tykö. Hän halusi taitaaksensa jotain tehdä Hänen edestänsä, joka oli niin äärettöintä hywää hänelle tehnyt; waan

näin hänki ſydämesſänſä walitti: "Mitä minä raukka tehdä taidan, minä poloinen olen nuori, köyhä ja ja äkkinäinen?" Niin hän olikin, tyttö poloinen, waan eikös hän yhtenä ainoana päiwänä, itſenſä tietämättä, paljoo hywää matkaan ſaattanut? Kaikki, kaikki me woimme jotain hywää maailmaſſa toimittaa, jos me waan ſitä harraſtamme ja apua Herralta rukoilemme; — ja kyllä ſilloin aina joku hywä ſiemen, eli hedelmäki jälkiämme ſeuraa. Jumala on antanut meille laulun jokaiſelle matkamme askeleelle. Ja waikka uſiasti waikia on Herran lauluja "muukalaiſeſſa maaſſa" laulekſennella, pitää meidän kuitenki kaikki kuntomme täyttää, ei luottain omaan, waan Hänen wäkewyhteensä.

"Tulkaat ja kuulkaat Jumalan wapahtawaista rakkauden sanomata."

Muutamasta yhläisestä rouwasta kerrotaan, että hänen wiimeinen tekemisensä jokainoana iltana oli tarkasti muistella ja tutkia, kuinka hän päiwän alla oli kaikin puolin itsensä käyttänyt. Silloin koetteli hän muistella kaikki ajatuksensa, sanansa ja teonsa; — mitä oli tapahtunut hänen huoneessansa ja niissä seuroissa, joissa hän oli ollut: — mitä hywää eli pahaa hän oli tehnyt; mitkä tilaisuudet toisia hyödyttää hän oli paarin ottanut ja mitkä laimin lyönyt; — mitä lohdutusta ja siunausta hän samana päiwänä saanut oli. Tämän tutkinnon tehtyänsä ylensi hän ylistyksensä Herralle ja rukoili

anteeksi jokaisen wirheensä edestä, ja sitten meni hän lewolle.

Mikä ihana ja meiltä kaikilta seurattawa esimerkki eikö tämä ole! Kuinka tarpeellista eikös ole mieltänsä malttaa nopean matkamme alla tässä maailmassa; — että tutkia mitä olemme tehneet ja tekemättä jättäneet, että me huolellisimmiksi tulisimme; että me muistelisimme Jumalan armo-osoituksia meitä kohtaan, — jotka owat lukemattomammat kuin santa meren rannikolla, — että me tulisimme kiitollisimmiksi, — että me monet syntimme mielessämme muistelisimme, — että me tulisimme nöyremmiksi, hellemmiksi ja kärsiwällisimmiksi toisiamme kohtaan, — ja kiitollisemmiksiki Wapahtajatamme Jesusta Kristusta kohtaan.

Jumala waikuttaa inhimellisten wälikappalten kautta; miesten, wai-

moin ja lasten kautta; he waikuttawat toinen toisissansa, käytöstensä, luomustensa ja mielen laatunsa kautta, omaisuutensa, taitonsa ja taipumustensa kautta, heidän käytöksensä kautta maailmassa matkustaessansa; — waan erinomattain he kodissansa waikuttawat; — he waikuttawat ystäwyyssiittoinsa kautta, sanoinsa kautta, kirjainsa kautta, joita he tahi lukewat eli muille lainaawat, — jaa, Herra waikuttaa eläwäin ja kuolleitten kautta.

Meidän rakas Wapahtajamme sanoo: ilman minutta et te woi mitään tehdä. "Niinkuin oksa ei taida itsestänsä hedelmää kantaa, ellei hän wiinapuussa kiini ole, niin et te myös, jollet te minussa pysy. Minä olen wiinapuu, ja te olette oksat, joka minussa pysyy, ja minä hänessä, hän kantaa paljo hedelmää, sillä ilman minutta ette woi mitään

tehdä:" Joh. 15: 4, 5. Muistelles-samme, että kaikki meidän työmme muutoin on turhamainen, ja yksi jälleen nyhkittävä istutos, pitää meidän myös ahkeroitseman, että me kaikki tekisimme Hänen nimessänsä ja Hänen kunniaksensa.

Heille, jotka tahtowat Kerstin lailla maailmassa matkustaa, heille minä muistutan seuraawat Paawalin sanat: "Asukaan jumalan sana runsaasti teissä, kaikella wiisaudella. Opettakaat ja neuwokaat teitänne keskenänne, psalmeilla ja kiitos-wirsillä, weisaten armon kautta Herralle teidän sydämissänne. — Herralle ja ei ihmisille." Kuin pieni Kersti laulujansa metsässä laulekssenteli, lauloi hän heitä ainoastaan Jumalalle. Hän ylisti Häntä, eikä hän muiltakaan itsellensä ylistystä etsinyt. Hywä olisi, jos me kaikkiki usiammasti Juma-

laa ylistäiſimme, kuin minkä me teemme. Ja tahtoiſimmeko ainoastaan miettiä, mitä hywää Hän meille teki, kuin Hän antoi oman Poikanſa edestämme kärſimään, wiattoman wiallisten edestä — ja ſallei meidän uskoa Hänen päällensä, jonka tunteminen on ijankaikkinen elämä — emme me ſilloin woiſi waiti olla, ſillä me pakotettaſiin Taawetin lailla näin lauſumaan: "Minä kiitän Jumalan nimeä weiſulla, ja ſuuresti ylistän Häntä kiitoksella."

Ei koko maan päällä ole ſuurempaa autuaalliſuutta, kuin ſe että edes jokskuks määräkſi päästä wälikappaleeksi lähimmäistemme onnelliſuudelle eli hyödylle, ja että ſitten Jumalaa ſen edestä ylistää: — ja kauhistawa on ſe ajatus, että me, jos emme ole wälikappaleita hywään, niin me ſitä wälttämättömästi pahaan o-

lemme. Ei täſſä enſinkään ole jotakuta keskitietä. Warſin oikein ſanotaan, etteiwät ainoastaan rikas-awuiſet ihmiſet, waan kaikkein kunnottomimmatki jotain hedelmää tuottawat ſuurelle ſuwullemme. Ei yksikään inhimillinen olento woi maailman läpitſe matkustaa, ihmiſelliſen onneliſuuden ylimäärää enentämätä eli wähentämätä, ei ainoastaan tälliſille, waan tulewaiſillekin ajoille. Ei yksikään ihminen, koetelkaan hän waikka kuinka, woi tämän liiton piirtehistä päästä. Ei koko maailman rakennukſessa löydy ſenkaltaista eroitettua loukkua, jonne hän woiſi tätä liittoa paeta. Älkään kukaan muille eli itſellenſä ſanoko: "Mitäs minusta, — minä olen köyhä, ylönkatſottu ja kokonanſa outo;" eli: "Minä olen ainoastaan yksi niin ſuuressa joukossa, ja mitä ſiis minä woiſin

kaikella ahkeruudellanikaan toimittaa?" Ei se enſinkään niin ole — ſillä jokainoa ihminen, olkaanpa hänen lahjanſa kuinka wähäiſiä, ja hänen työ-piirteenſä waikka kuinka pieni alaltanſa, waikuttaa lakkaamatta jotain hywää eli pahaa heille kaikille joiden yhteyteen hän joutuu. Ja heillä, jotka itſenſä tunnustawat hengelliſikſi ja totiſikſi kristityikſi, on wielä ſuurempi woima ja ſuurempi edeswastaus, jonka he wasta tulewaiſuudeſſa oppiwat oikein ymmertämään.

Jos taas haastelemme wälikappaleista, niin ei mikään ole wähäistä eli halpaiſaa Jumalan edeſſä. Joku wirren wärſſy, — joku Raamatun lauſe, — joku ystäwällinen ſana, — joku hywä kirja, — joku kristillinen lähetys-kirja, — joku ſydämellinen waroitus-ſana, — joku, Jeſuksen ni-

nimessä annettu, malja kylmää wettä, — nämä owat olleet siunatuita erinäisinä aikoina, ja kyllä niitä siunataan aina maailman loppuun asti. Rakas lukiani! tahdotko sinä heittää lahjasi ja woimasi painon, olkaampa se suurempi eli pienempi Jumalan aarnioon? Olkaan se waikka kuinka wähäinen, niin älä sinä pelkää, waan muista, ettei lesken ropokaan Häneltä ylönkatsottu. Hänen woimansa näyttää täydellisyytensä heikoissa. Raakkaallinen on meidän Mestarimme; ja jos me istumme Jesuksen jalkain juuressa, Häneen kokonaan turwaten, ja jos me kaikki Hänen nimessänsä toimitamme, ja rakkaudesta Häneen, joka ensin meitä rakasti ja itsensä edestämme antoi, niin kyllä Hän warmaan tunnustaa meidän heikot kokeemme — ja kuin omatunto eli maailma päällemme kantaa, niin kyllä hän laupiaasti ja armollisesti meille sanoo niinkuin hän sanoi Maarialle Bethaniasta: "Anna hänen olla, minkä hän taisi sen hän teki."